No. 926 Zaterdag 28 September 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 20 September.

WELGEMANIERD en VERDRAAGZAAM.

II.

Op de vraag: Of zulk een voorbeeld van welgemanierde verdraagzaamheid bij katholieke schrijvers niet alleen staat, zou ik U nog antwoorden. Zoo beloofde ik den vorigen keer. Ziehier die belofte vervuld door een korte inspectie te houden bij vier onzer voornaamste katholieke schrijvers van den lateren tijd.

Daar hebt ge vooreerst den vurigen ultramontaan *J. Alberdingk Thijm*. De onpartijdige protestantsche professor Dr. J. Ten Brink moest, van Thijm sprekend, dit bekennen: "dat niet weinigen zijner protestantsche landgenooten met bekrompen onverdraagzaamheid zijn beste opstellen ongelezen lieten, strekt niet hem maar dezen tot schande." Middelerwijl zien wij Thijm zelven op het uitgebreide veld der litteratuur, zich voortdurend bewegen tusschen andersdenkenden van iedere richting, hunne werken, zoo oude als nieuwe, aandachtig bestudeerend, tijdschriften van allerlei kleur trouw volgend, woorden van lof, als zij verdiend waren, ten beste gevend soms aan zijn grootste politieke of godsdienstige tegenstanders. Zijn vele opstellen over kunst en letteren, vooral in de *Dietsche Warande*, zijn groote nagelaten bibliotheek bewijzen het. In zijne zeer godsdienstige familie en daarbuiten zien wij hem, getuige de levenschets door zijn zoon geschreven, zich vrij en ongedwongen bewegen tusschen geleerden en kunstenaars van iedere gezindte, die hij als vriend ontving en behandelde. Wat wel het meest Thijms verdraagzaamheid bewijst, is zijn algemeene bekende hoogschatting van de protestantsche dichters: Bilderdijk en Da Costa. Zijn edele woorden toegeroepen aan den laatsten in zijn: *Aan Abr. Is. da Costa*, dien hij openlijk "zijn vriend en vijand tevens" noemt; zijn verdedigen van en in 't strijdperk treden voor Bilderdijk, dien hij *zijn Meester* noemt en in sommige opzichten zelfs hooger stelt dan den katholieken Vondel, bewijzen genoeg, dat hij geen oor of oog had voor wat uitsluiting en eenzijdigheid beteekent.

Dan hebben wij verder den als dichter en prozaschrijver met recht gevierden Dominicaner Pater *Van Hoogstraten*. Lees eenige zijner "Studiën en Kritieken" en noteer eens de vele volzinnen vol lof en bewondering, die hij over heeft voor andersdenkende schrijvers als Hofdijk, da Costa, Bilderdijk, Potgieter, Ten Kate, ja zelfs (betrekkelijk) voor Douwes Dekker en Busken Huët. Huët had nog wel zijn particulieren vriend, Thijm, geminacht althans niet genoeg gewaardeerd en dus in zoo verre beleedigd. Schoon Huët zegt, voor Thijms karakter "hoogachting te gevoelen, ja zelfs warme sympathie" toch is voor Pater v. Hoogstraten die sympathie (en hij bewijst het) niets anders dan eene insmelting van vernederend medelijden en als kunstenaar vindt hij zijn boezemvriend door Huët zelfs diep gegriefd. Toch heeft P. v. Hoogstraten voor dezen ultra-scepticus vleiende bewoordingen over als deze: "Huët is een criticus, wien vele gaven zijn bedeeld. Het verrassend geestige van zijn dictie bleef tot dusverre in Nederland ongeëvenaard. Zijn stijlgevoel is hem doorgaans een uitstekende gids. Wat door hem wordt gewraakt verdient in den regel dat vonnis," enz. Als een bewijs, hoe de Dominicaner Pater zich in de bres stelde voor den protestantschen en als mensch lang niet onberispelijken Bilderdijk, diene, wat een zijner leerlingen ons verhaalde. Eens werd hem het Italiaansche werk "Olanda" van den gevierden schrijver de Amicis ter lezing gegeven. Toen hij gekomen was aan de bladzijde, waar Bilderdijk, volgens hem, niet genoeg gewaardeerd werd, slingerde hij het boek verontwaardigd van zich af en wilde niet verder doorgaan met lezen.

Nog hebben wij den Jezuïten-schrijver *P. Jonckbloed* met zijn keurig versneden pen, een der beste in Nederland. Hoor hem eens in zijn *Uit Nederland en Insulinde* over de Génestet, ofschoon een gedeclareerd tegenstander van ieder positief geloof, over Beets, Ten Kate, over da Costa, Hofdijk en zoo velen meer. Wat een volzinnen vol waardeering en hoogen lof worden voor hen daar ingevlochten in zijn prachtig gestyleerde opstellen. Hoor hem eens in zijn *Multatuli* over Douwes Dekker, dien hij als godslasteraar en apostel eener bandelooze moraal eigenlijk moest verachten, hoe hij hem nog prijst als „een man met ontzaglijke groot schrijftalent"; die, als hij op zijn dreef is en een stof behandelt, die hij onder de knie heeft, door geen enkelen Nederlandschen schrijver overtroffen, misschien moet ik zeggen, geëvenaard wordt"; die „meer dan iemand "virtuositeit van sarcasme, diepte van gevoel, speelschheid en kracht van verbeelding bezit, wiens *Max Havelaar* hij over en over bekent gelezen en genoten te hebben," en zoo meer.

Eindelijk hebben wij den reus onder de Nederlandsche katholieke schrijvers: *Dr. Schaepman*. Maar diens verdraagzaamheid, zoowel in omgang als geschrift, diens open oog en hart voor alles, wat te waardeeren is, in wien ook, zijn moed, om daar onbevangen vooruit te komen, is immers buiten alle kijf, zoodat zelfs Dr. J. ten Brink in zijne *Bijschriften* op dat punt allen lof voor hem over heeft. Waar is het, dat hij geeselen kan ook, onbarmhartig afstraffen, zelfs vernietigen met zijn machtig woord. Getuigen vooral zijn verpletterende woorden gericht aan Prof. Bolland, zijn vele critieken, waarvan de meest interessante wel die is, waar een zekere X (misschien wel Mr. Hugenpoth) me begraven wordt in *Onze Wachter* van 1874. Maar, zoo vragen wij, *moet* dat soms ook niet geschieden door wie het kan, als men tegenover een verwaten, opgeblazen, brutalen tegenstander komt te staan? Of, lezer, als gij rustig uws weegs gaat en onverwacht een dronken matroos tegen U komt aangebonsd, vloekend U en al wat U dierbaar is, spreekt gij dan dat heerschap ook met *U* aan en *mijnheer* en *wat blieft U?*

Men moet iedereen toespreken in de taal die hem toekomt; dus anders tot een te goedertrouw dwalende, anders tot een verwaanden afvallige die beter weet en nu de kennis, die hij van zijne Moeder de H. Kerk heeft, enkel gebruikt om slijk te gooien naar wat hem vroeger dierbaar was.

Neen, het valt niet te ontkennen, dat op onpartijdigheid in studie, lectuur en beoordeeling van andersdenkenden de katholieken gerust mogen groot gaan. In katholieke bibliotheken, op leestafels en studiekamers van katholieke gestichten of litterators vindt men een verscheidenheid van werken, tijdschriften, brochures van alle kleur en richting, die bij onze andersdenkende landgenooten ver is te zoeken. Niemand minder dan Potgieter in zijn kritiek over *De Graaf van Devonshire* getuigt dit en klaagt daarover met duidelijke woorden, gelijk wij het zoo even Dr. J. Ten Brink

Feuilleton.

Janko, de muzikant.

Naar H. Sienkiewicz.

Zwak en tenger kwam hij ter wereld.

De buurvrouwen, voor het houten ledikant staande, schudden bedenkelijk het hoofd: moeder en kind zouden er niet bovenop komen.

De vrouw van Simon, den hoefsmid, die de verstandigste onder de moedertjes was, trachtte de zieke te troosten.

„Ik zal een kaars aansteken," zeide zij; „je moet je maar op de groote reis voorbereiden. We zullen om den pastoor sturen, dat je nog de absolutie krijgt."

„Ja," zeide eene andere, „maar het kind moet dadelijk gedoopt worden. We hebben geen tijd meer om op den pastoor te wachten, als we er een Christen van willen maken."

Ze staken een kaars aan. Een vrouwtje begoot het hoofdje van den pasgeborene met water, terwijl zij zeide: „Ik doop u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes en noem u Jan. Nu, Christenziel, keer terug vanwaar ge gekomen zijt! Amen."

Maar de Christenziel wou het lichaampje niet verlaten; ze scheen er veeleer leven in te brengen. Het lijfje begon te hijgen, de beentjes rekten zich uit, en het kind begon te schreeuwen, met zoo'n zwak stemmetje, dat de vrouwen tot elkaar zeiden: „'t Lijkt wel een katje!"

De priester kwam, deed zijn plicht en vertrok weer.

De zieke was spoedig hersteld: een week later ging zij weer aan 't werk.

Het kind, hoewel kwijnend, haalde zijn vierde jaar. Toen werd het eenstig ziek. Evenwel kwam het ook dit te boven en bereikte, zonder al te veel wederwaardigheid, zijn tiende jaar. Doch het bleef steeds mager en nietig, met holle wangetjes. Een pruikje haar, zoo kleurloos als een bos hennep, hing hem over de oogen, die altijd maar wijdweg staarden.

's Winters zat hij gewoonlijk achter de kachel en zat daar stillekens te schreien van honger en kou, want zijne moeder had dikwijls niets om te stoken, en brood was er ook altijd te kort.

's Zomers dwaalde hij rond, gekleed in een soort van kiel, die door een reep stof om zijn middel werd vastgebonden. Een voddige stroohoed dekte zijn nietig kopje. Als hij, in het schaarhout weggedoken, zijn vreemd hoofdje naar buiten stak, leek hij wel een onrustige vogel, die de buitenwereld beloerde.

Zijne moeder, een arme vrouw, die van de hand in den tand leefde, hield van hem op hare manier, wat niet belette dat hij nu en dan slaag kreeg én de benaming „sufkop."

Op achtjarigen leeftijd moest de kleine Janko er op uit om vee te hoeden, en als er thuis niets te eten viel, trok hij het bosch in om paddestoelen te zoeken. Hij mocht God danken, dat hij niet door de wolven werd verslonden.

Op één ding was hij dol, en dat was muziek. Hij hoorde overal muziek en dacht altijd aan muziek. Hij ging met de beesten het veld in, of trok naar het bosch om bessen te plukken, maar hij kwam met leege thuis, heelemaal opgetogen, en zei: „Moeder, er was wat in het bosch dat zong!" En de moeder, boos woedend, riep: „Wacht, ik zal jou eens leeren zingen!" En werkelijk, een paar goede vegen met den bezemsteel brachten hem aan 't schreien.

Eensdaags vond men hem geheel verdwaald; hij zat te luisteren naar het geluid van den wind. Men noemde hem niet anders dan „Janko den muzikant."

In de lente liep hij het huis uit, om aan den oever der rivier te zitten fluiten.

's Nachts, als de kikkers kwaakten en de uil kraste, kon hij niet slapen. 's Ochtends lag hij te genieten in het kraaien van de hanen en het kwinkeleeren der vogels op de takken; hij luisterde slechts — en God alleen weet, wat hij in dit spel hoorde......

Zijne moeder nam hem dikwijls mee naar de kerk, maar nauwelijks ruischten de orgeltonen en begon het koor met zachte stem te zingen, of er trok een nevel over de oogen van het kind, en het scheen niets meer van deze wereld te zien......

De waker, die des nachts door het dorp ging en, om niet in slaap te vallen, de sterren aan den hemel telde of stil met de honden sprak, zag meer dan eens den witten kiel van Janko, als hij in het duister naar de herberg sloop. Maar de knaap ging niet de herberg in: hij bleef er alleen voor staan. Dan dook hij bij de deur neer en luisterde. Binnen danste men den *obertas* (naam van een Poolschen volksdans, vooral in Mazovië). Men hoorde het stampen van laarzen en meisjesstemmen, die juichten en lachten. De violen speelden zachtjes: „Laat ons eten, laat ons drinken en vroolijk zijn!" terwijl de basviool met zware stem accompagneerde: „Dat geve God! dat geve God!" De vensters rammelden van het leven, en iedere balk in de

opzichtens de werken van Thijm hoorden doen; en de protestantsche schrijver F. Smit Kleine moet openlijk erkennen: "Het is regel, dat niet alleen de beminnaars, maar zelfs de beoefenaars der Nederlandsche letteren slechts bij uitzondering kennis nemen van hetgeen op letterkundig terrein door katholieke schrijvers wordt verricht." Indien andersdenkenden zich in het algemeen eens konden losmaken van dien geest van uitsluiting en eenzijdigheid, op het voorbeeld van Dr. Kuyper, Potgieter, J. Ten Brink, Prof. Fruyn, dan zou dat een groote verandering te weeg brengen in opvatting en waardeering van Katholiek geloof en Roomschen eeredienst. Wij zouden dan niet zulke dwaze onhebbelijkheden en bespottelijke voorstellingen te lezen en te zien krijgen, als ons nu soms met het ernstigste gezicht te lezen gegeven worden.

Het zij ons veroorloofd, hier als toegift een staaltje dierzelfde goedgezinde verdraagzaamheid op te nemen niet om de letterkundige beteekenis van den schrijver, maar omdat wij het interessant vinden voor Curaçao, wijl wij het in een liefdadig tijdschrift vonden onderteekend door "*Een Missionaris uit Curaçao*". "Een beschrijving van een parochiebezoek op een der plantages", besluit genoemde missionaris als volgt: „Nu moet hij (de Pastoor) vóór hij den terugtocht naar de pastorie kan ondernemen, nog een visite brengen bij den eigenaar der plantage, die daar in het groote, ruime landhuis woont, recht voor U op die hoogte. De eigenaar is wel niet katholiek, zelfs is hij vrijmetselaar, maar de Pastoor mag er niet buiten. Zoo eischt het gebruik en in zekeren zin ook de plicht, want werkelijk de Pastoor kan met allen lof spreken, wel niet altijd over zijn privaat leven, maar over de goedgezindheid en bereidwilligheid jegens zijn talrijke katholieke ondergeschikten in alles, wat de vrije uitoefening of praktijken van hunnen godsdienst betreft. Niet zelden helpt hij hen met krachtig voedsel in geval van ziekte, of maakt hun zelfs de eerste Communie der kinderen of het intreden in het huwelijksbootje gemakkelijker door een of ander geschenk.

„De Pastoor wordt door hem dan erg gul en gastvrij ontvangen en brengt er een genoeglijk half uurtje door, wat hem wel is gegund op zijn vermoeienden tocht van heden.

„Hoe jammer dat de geestelijke oogen zoo veler andersdenkenden, met harten van goud, nog immer gesloten blijven voor het licht des geloofs! Hoe troostend zou de gedachte zijn, dat wij allen, die wij hier beneden leerden kennen, zoo vaak van een goeden kant, die ons eerbied soms afgedwongen, of wie wij dankbaarheid zijn verschuldigd, eenmaal voor altijd mochten wederzien in den schoonen hemel! Och, dat zij toch met even veel ijver zich toelegden op het "eenig noodige" als op hun handel en zaken; dat zij toch eens lazen en ernstig bestudeerden onpartijdige werken; dat zij toch eens baden om de genade van het ware Geloof, dat hen zou beschermen tegen een zondig leven en veiligheid geven zou op hun weg naar de eeuwigheid."

Met dezen oprecht gemeenden wensch van den onbekenden schrijver, willen ook wij onze causerie over: "Verdraagzaamheid en goeden toon" gaarne besluiten.

Een Christendaad.

Het eerste naar buiten uitkomend blijk van beteekenis, dat Nederland thans Christelijk wordt geregeerd, is gegeven.

Den Katholieken zal het tot dubbele voldoening strekken, dat die daad van een der Katholieke ministers uitging.

Herhaaldelijk is door de Katholieke en antirevolutionnaire pers — en ons blad maakte daarop geene uitzondering — aangedrongen op wegneming van een grooten misstand uit het kazerneleven.

Sommige hoofdofficieren hadden een begrip van opvoedkunde, dat hen ertoe leidde, den miliciens nu en dan ongevraagd nachtpermissie te geven. Somwijlen werd zelfs den ganschen nacht vrijaf verleend. De bedoeling was, de jongelieden in staat te stellen „de wereld te leeren kennen!"...... Waar dit toe leidde, behoeft wel niet nader aangeduid.

Sterker nog: sommige ouders, die verzochten hunnen minderjarigen zonen dezen deze gelegenheid niet te verstrekken, onvingen op die rechtmatige aanvraag een afwijzend antwoord.

Aan dien misstand heeft de nieuwe minister van oorlog een einde gemaakt.

Het doorbrengen van den ganschen nacht buiten de kazerne wordt beslist verboden of althans veel lastiger gemaakt; en het verlangen van ouders, die voor hun zonen geen later verlof dan tot 12 ure wenschen, moet worden ingewilligd.

Met deze beschikking heeft minister Bergansius een werk gedaan, dat warme instemming zal vinden ook bij zijne staatkundige tegenstanders, die gevoel hebben voor de zedelijkheid in het leger.

OOST-INDIE.

Knoeierijen in de Oost. —In het tweede van een serie artikelen, verschijnende in de *N. Ct*, worden onthullingen gedaan omtrent verregaande knoeierijen, gepleegd met de leveranties voor het Ned. Indische leger.

Het Indische leger is wel een publiek domein, zegt de schrijver, doch allen die het bewonen, doen toch — zoo het hun gevalt — precies wat zij willen. De buitenwacht betreedt dit terrein niet dan zeer angstvallig. Men vreest te veel voor de voetangels en klemmen en...... voor de verwaarlijke waakhonden. Zoo is het mogelijk, dat bij dat leger — om het ditmaal eens plat-familiaar te zeggen — schandalig gestolen wordt.

Tot op zekere hoogte kan men zich een denkbeeld vormen van de algemeenheid van het kwaad op grond van de officieele gegevens. Een ontzagwekkend aantal van de militaire vonnissen betreffen verduisteringen van gelden, ontrouw in militaire administratie, diefstallen met en zonder braak of geweld, enz. enz.; in het kort diefstallen. Diefstal en insubordinatie zijn hier schering en inslag. En onder de delinquenten vindt men alle rangen en graden vertegenwoordigd.

Maar die opgaven geven geen beeld van den werkelijken toestand. Die gevonnisten zijn slechts de enkele muggen van de myriaden, die om de kaars dansen. Tegen een enkele die er in vliegt staan vele tientallen — vele tientallen! — die het spelletje lustig en ongemoeid voortzetten.

Vervolgens duidt schrijver enkele der „meest gebruikelijke bravighe, den van dezen aard" nader, aan door een beschrijving te geven van de knoeipartijen, die bij leveranties en fourageeringen plaats vinden. Gewoonlijk geschieden deze in complot met de aannemers en leveranciers, die meestal Chineezen zijn, d. w. z. dat er eene zeer vriendschappelijke verhouding bestaat tusschen de aannemers en fouriers, menagemeesters enz., welke laatsten gewoonlijk daar over het algemeen zeer wel bij varen. Maar hierbij blijft het niet. Ook hooger geplaatsten moeten tot vriend gehouden worden. Baba, zoo noemt men den leverenden Chinees, verleent graag zijn hulp om bij een bekwamen toekangkajoe (meubelmaker) een mooi gecireerd ameublement voor galerij of slaapvertrekken te bestellen en......te betalen ook. Terugbetaling is een zaak waarom hij zich weinig bekreunt. 't Is hem qua aannemer voor de levering van levensmiddelen, licht en brandstoffen voor het garnizoen, een eer den toeans en njonja's van dienst te zijn.

Vindt Baba geen gelegenheid, zich op de voorschreven wijze verdienstelijk te maken, dan tracht hij op onbepaald crediet — d. i. in dit geval bij stilzwijgende overeenkomst om nooit op betaling aan te dringen — de spens — d. i. de voorraadkamer — van een bevriende familie van wijn, bier en pait (bitter) te voorzien; hij levert op dezelfde voorwaarden of tegen onmogelijk lage prijzen ten behoeve van de keuken, rijst, vruchten en gevogelte, alles van superieure qualiteit......

Bij vertrek van zoo'n bevriende famillie wordt vendutie gehouden. Baba, de leverancier, is daarbij tegenwoordig om op te jagen...... tot dat hij zelf voor bespottelijke prijzen blijft hangen. Dit geeft een gunstige recommandatie bij den opvolger.

Wanneer men nu bedenkt, dat ondanks al deze gulheid een Chineesche aannemer tegen beepottelijk lagen prijs durft inschrijven en daarmee nog schatrijk wordt, bovendien, kan men zich eene voorstelling vormen van de deugdelijkheid der waar, welke door hem wordt geleverd.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Te Demerara, is overleden ZDH. Mgr. A. BUTLER, Bisschop van Melipotamus en Vicarius Apostolicus van Britsch Guayana. ZDH. bereikte den ouderdom van 71 jaren, waarvan hij er 23 bekleed was met de Bisschoppelijke waardigheid.

---

hut scheen te trillen, te zingen en mee te spelen. Maar Janko luisterde.

Wat zou hij niet willen geven om zulk een viool te hebben, die zoo fijn speelde: Laat ons eten, laat ons drinken en vroolijk zijn! Zulke zingende plankjes hout! Doch hoe moest hij er aan komen? Waar maakt men die? Liet men hem maar éens zoo'n viool in handen nemen!...... Helaas, geen denken aan! Hij mocht alleen staan luisteren, en luisterde ook meestal net zoolang, tot in het duister de stem van den waker achter hem riep:

— Waarom ge je niet naar huis, kleine schooier?

Dan vlood hij op zijn bloote voeten huiswaarts; maar achter hem klonk nog het geluid der viool, die speelde: „Laat ons eten, laat ons drinken en vroolijk zijn!" tegelijk met de zware tonen der bas:

„Dat geve God! Dat geve God!"

En kon hij eens eene viool hooren bij een oogstfeest of ergens op eene bruiloft, dan was dit voor hem een groote feestdag. Hierna kroop hij achter de kachel, sprak dagen lang geen woord en keek als een kat met glinsterende oogen uit zijn schuilhoek. Toen begon hij zelf eene viool te maken van een dekspaan en een paardehaar; maar deze wilde nooit zoo mooi spelen als die in de herberg; zij klonk zacht, heel zachtjes, zooals sommige muisjes of als die vervelende muggen. Niettemin speelde hij er op van den ochtend tot den avond, al kreeg hij daarvoor ook zooveel stompen en oorvegen, dat hij er eindelijk uitzag als een gedeukte onrijpe appel.

Het scheen, dat hij niet voor deze wereld, of deze wereld niet voor hem was......Hij was lang niet zoo als alle kinderen: hij was evenals zijne viool, uit een enkelen dekspaan gevormd, die nauwelijks geluid gaf, en onhoorbaar het lied der schepping zong. Kort voor den oogst leed hij daarenboven honger, want hij leefde meest van rauwe wortelen en van den wensch om een viool te bezitten.

Maar die wensch bekwam hem niet goed.

De lakei op de buitenplaats des graven had een viool, waarop hij nu en dan in het schemeravonduur speelde, om de dienstbode te vermaken. Janko wist het en sloop soms tusschen het kliskruid tot aan de open deur der provisiekamer om de viool te zien. Daar hing zij — aan den muur vlak tegenover de deur. Met het grootste zielsverlangen keek de knaap de oogen uit, want de viool scheen hem toe een ongenaakbaar heiligdom, dat hij onwaardig was aan te raken; iets, dat hij boven alles lief had. Toch haakte hij er naar. O, hoe gaarne had hij dat heiligdom, voor één keer slechts, in de hand willen hebben, om het maar van nabij te zien! Het hart van den armen kleinen knaap beefde van geluk bij die gedachte.

Op zekeren nacht was er niemand in de provisiekamer. De familie was sedert lang buitenslands, het huis was onbewoond, en de lakei zat aan den anderen kant bij het kamermeisje. In het kliskruid verscholen, had Janko al geruimen tijd door de wijd geopende deur naar het voorwerp van al zijn wenschen gekeken. De maan stond vol aan den hemel en wierp haar stralen schuin door het venster der provisiekamer, dat zich in den vorm van een groot helder vierkant op den overstaanden muur afbeelde.

Dit vierkant naderde langzaam de viool en verlichtte haar eindelijk geheel. Toen scheen het, alsof de viool licht afstraalde; vooral de vooruitspringende deelen waren zoo sterk verlicht, dat Janko er nauwelijks naar kon zien. In den glans waren duidelijk zichtbaar: de gesneden kanten, de snaren en het gebogen handstuk. De krukaleutels schitterden als glimwormen, en naast haar hing de strijkstok in de gedaante van een zilveren roede.

Ach! alles was wonderschoon, bijna betooverend. Janko keek er naar met toenemend verlangen. Neergehurkt in het kliskruid, met de ellebogen op de magere knieë geleund en open mond, wendde hij den blik niet van het voorwerp af. Nu eens hield de vrees hem op de plek terug, dan weer dreef eene onoverwinnelijke begeerte hem vooruit. Maar die viool in het heldere licht scheen nu en dan te naderen, als 't ware naar hem toe te drijven......

Soms doofde zij haar licht, om het volgende oogenblik nog helderder te stralen. Inmiddels stak de wind op; de boomen ruischten stil, het kliskruid ritselde, en Janko hoorde als 't ware duidelijk:

— Ga maar, er is niemand in de provisiekamer...... Ga maar, Janko!

Het was een klare, heldere nacht. Boven den vijver in den tuin der buitenplaats begon een nachtegaal te zingen, en floot eerst stil, daarna luider: Ga naar binnen! Neem haar! Een eerzame nachtuil vloog stil om het hoofd van het kind en riep uit: Janko, ga niet! ga niet! Maar de brave uil vloog weg, terwijl de nachtegaal bleef en het kliskruid steeds duidelijker prevelde: Er is niemand binnen!

De viool straalde opnieuw licht uit......

Het arme, kleine, gebogen lichaam bewoog zich langzaam en voorzichtig voort, en middelerwijl floot de nachtegaal heel stil: Ga maar binnen, Janko, Neem haar!

De witte kiel, niet langer achter het donkere kliskruid verborgen, sloop al dichter en dichter bij de deur der provisiekamer. Op den drempel hoorde men het snelle ademen der kranke kinderborst.

Nog een oogenblik, en de witte kiel is verdwenen, terwijl slechts een bloot voetje op den drempel staat. Uw geroep was vergeefsch, brave nachtuil! O, vlieg nog eens terug en roep den kleine toe: Ga niet! ga niet! Janko is in de provisiekamer.

Luister, wat is dat? ..... In den vijver begonnen onmiddellijk de groote kikkers te kwaken, als waren zij verschrikt; maar toen werd het stil. De nachtegaal had opgehouden te fluiten, het kliskruid ritselde niet langer. Terwijl Janko stil en behoedzaam voortkroop, overviel hem al dadelijk de angst. In het kliskruid voelde hij zich om zoo te zeggen thuis, gelijk een wild dier in zijn hol. Zijne bewegingen werden onrustig, zijn ademhaling kort en fluitend, en tevens zat hij rondom in de duisternis. Een rustig flikkerend weerlicht, dat tusschen Oost en West opdook, verlichtte nogmaals het binnenste

Geheel de pers van Demerara, zoo Katholieke als Protestantsche, is vol van den lof van den overledene, die niet altijd het geestelijk kleed gedragen heeft, maar eenmaal officier en kapitein was in het Engelsche leger. Zestien jaren lang was hij „Soldaat der Koningin." Op twintigjarigen leeftijd kwam hij als officier bij het 87ste Regiment Royal Irish fusiliers en vertrok weldra daarmede naar Voor-Indië, waar destijds de geest van verzet tegen Engeland nog al hevig was. Na het onderdrukken van den opstand aan den Indus werd kapitein BUTLER naar China gezonden. Na zijn terugkeer uit China in 1866 kwam bij hem het idee op, zich aan den dienst van den oppersten Koning te wijden; hij trad in het noviciaat der Societeit van Jesus te Roehampton. In den novice kwam de 'Cavalerie-officier nog wel eens boven. Op eene wandeling ontmoette hij een hollend paard. Hij wierp zich er voor, hield het staande, doch brak bij die gelegenheid zijn arm.

Na priester gewijd te zijn werd hij gezonden naar Jamaica, waar hij verscheiden jaren verbleef, totdat hij werd aangewezen, om Apost.-Vicaris van Demerara te worden in 1878.

Mgr. BUTLER was een ijverig Bisschop, maar bleef tegelijk in zijn hart militair. Met de grootste belangstelling volgde hij elken stap van het Engelsche leger in Zuid-Afrika, en toen hij hoorde, dat zijn oude regiment zich bij Yorks-drift op onverklaarbare wijze had overgegeven, stond hij een tijdlang verstomd, en toen hij hoorde, dat dezelfde geschiedenis op verscheidene andere punten zich herhaald had, toen was hij zijne verontwaardiging niet meer meester: „Dat gaat mijn verstand te boven," riep hij verontwaardigd uit. „Een soldaat kán „zijn wapens niet overgeven; dat is „tegen de orders; waarom hebben „ze zich niet met de bajonet verdedigd?"

Nu heeft hij den goeden strijd gestreden, het geloof bewaard en, naar wij hopen, het loon ontvangen, dat beloofd is aan die wettig zullen gestreden hebben.

* *

De R. C. Pastoor Dr. F. FRANK te Königshofen heeft de uitkomsten van een langdurig en ernstig onderzoek over het bestaan van den ritueelen moord bij de Joden in eene brochure neergelegd. De geleerde Pastoor komt tot de slotsom, dat noch de zedeleer, noch de rituele voorschriften ook maar de geringste aansporing tot- of vergoelijking van den ritueelen moord bevatten, en integendeel, gelijk de H. Schrift zelf, alles wat naar bloedvergieten zweemt, hetzij tegen Jood en Christen of heiden, gelijkelijk veroordeelen en verbieden.

Wij kunnen ons niet anders dan over dien uitslag verheugen. Waarom ook aan andersdenkenden dingen verwijten, die hatelijk en ver van zeker zijn? Het Katholieke geloof heeft zulke hatelijke middelen ter verdediging volstrekt niet noodig. Waarom dan anderen noodeloos grieven?

Officieele berichten.

Volgens van Z. E. den Heer Minister van Koloniën ontvangen bericht is aan den Heer H. J. BEAUJON, Gezaghebber van Saba, tot verder herstel van gezondheid eene nadere verlofsverlenging voor den tijd van zes maanden verleend.

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 21 September 1901, No. 690, is aan den Heer A. J. C. BROUWER, Gezaghebber van St. Eustatius, met ingang van den 25n. September 1901, een binnenlandsch verlof van eene maand verleend.

* *

Bij Gouvernements-beschikking, dd 26 September 1901, No. 696, is aan den Heer J. H. QUAST Hz, Griffier van het Hof van Justitie alhier, tot herstel van gezondheid, met ingang van den 16n. October a. s., een binnenlandsch verlof voor den tijd van drie maanden verleend.

Havennieuws.

Verleden Woensdag kwam hier van Maracaibo het Venezolaansche oorlogsschip *Restaurador* binnen. Het voorzag zich van kolen en zette 's anderendaags de reis naar Colon voort. 's Anderendaags echter kwam uit Coro het bericht, dat het te Coro gekomen was, daar 300 man aan boord genomen had en verder naar *Maracaibo* was gestoomd.

* *

Toen de *Restaurador* onze haven uitvoer, sprong een Curaçaosche stoker, ofschoon met twee kettingen aan de voeten geboeid, overboord en hield zich zoolang al zwemmende boven tot dat een visschersbootje hem opnam. De politie verbrak de boeien en de stoker was vrij. Aan boord was hij aldus geboeid, omdat men vreesde, dat de Curaçaosche grond te veel aantrekkingskracht voor hem zou hebben. Dat bleek ook, toen hij zich met groot gevaar van zijn leven in zee wierp.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

A. Bentura, Felix Chéreaure, B. M. A. Correa, Delvalle & Correa, Jacobo Lopez Maduro, Carlos A. Raven, Elena Raven, H. A. van Buren Schele (3), C. J. v. d. Beek Jr. Holli van Lier, Matilda Wanantoni, C. Winkel & Zonen.

Aangeteekende stukken: Penso & Delvalle, Monsegneur Vicaire Apostoloque de Curaçao, Elecicia Ruiz, Lucien Salzedo, Gabriel Vargas Santos (2) en Mgr. Van Baars.

Een diner.

Verleden Donderdag 26 September heeft de HEDGestr. Heer Gouverneur een diner gegeven aan de leden van den Kolonialen Raad en eenige andere genoodigden.

Inspectie.

Maandagmorgen jl. heeft ZExc. een bezoek gebracht aan de openbare scholen, en ook de landskantoren en de gevangenissen geïnspecteerd. 't Is zeker geen verblijdend teeken, dat deze laatste zoo opgepropt vol zijn.

Venezuela.

Die Jesuïeten! Nog geen twee jaar geleden hebben ze er voor gezorgd, dat de Engelschen aan de Boeren den oorlog verklaarden, of ze gaan me zoowaar ook in Zuid-Amerika alles overhoop zetten.

Wat ze willen? Heel eenvoudig Venezuela, Columbia en Ecuador tot één staat vereenigen, om dien dan naar hun believen te regeeren.

Dat is heelemaal niet moeilijk; als de Jesuïeten zoo'n zaakje bij de hand nemen, dan lukt 't wel, geloof dat maar.

Alzoo, lezer, ge hebt er u op voor te bereiden, dat een nieuwe uitgave van den *Almanach de Gotha* zal vermelden: Vereenigde Staten van Zuid-Amerika, Jesuïetische republiek; de president wordt gekozen door de

---

der kamer alsmede Janko, die op handen en voeten met het hoofd omhoog voor de viool lag. Maar het weerlicht verdween, een wolkje bedekte de maan, en men zag of hoorde niets meer.

Na een poos klonk uit de duisternis een zeer zacht en klagend geluid, alsof iemand onvoorzichtig de snaren had aangeroerd...... toen plotseling een ruwe, droomerige stem, die uit een hoek der provisiekamer kwam, en toornig vroeg:

— Wie is daar?

Janko hield den adem in, maar de ruwe stem vroeg ten tweeden male:

— Wie is daar?

Een lucifer gleed langs den muur, het werd licht, en toen......o, mijn God! Men hoorde vloeken, slagen het schreien van een kind, geroep van: Spaar mij! en geblaf van honden. Lichten bewogen zich achter de ruiten, gevolgd door een luid rumoer in het geheele huis......

Den volgenden dag stond de arme Janko voor de rechtbank van den dorpschout.

Moest men hem als misdadiger behandelen? Zeker! Schout en schepenen zagen hem aan, gelijk hij voor hen stond, met zijn vinger in den mond, met wijdgeopende, verschrikte oogen, klein en mager, hongerig en ellendig — niet wetend, waar hij was of wat men van hem wilde. Hoe moet men, volgens de inspraak van ons gevoel, zulk een arm schepsel straffen, tien jaren oud en nauwelijks in staat om op de been te blijven? Naar de gevangenis zenden? Alsof dit baten zal! Met kinderen dient men eenig medelijden te hebben. Laat de nachtwacht hem meenemen en met de roede afstraffen, zoodat hij niet voor de tweede maal zal stelen! Hiermee is de zaak afgedaan.

Dat was zij zeker!

Stach, de nachtwacht, werd geroepen:

— Neem dien knaap mee en geef hem een pak, dat hem heugt.

Stach knikte met zijn stompzinnig hoofd, nam Janko als een kat onder den arm en droeg hem naar zijn schuur. Hetzij dat het kind bang was of niet begreep, waarom men hem wegdroeg — genoeg, het gaf geen kik en bleef maar staren, staren als een vogel. Wist hij, wat men met hem doen zou? Eerst toen Stach hem als een pak vodden naar de schuur had gebracht, op den grond uitstrekte en een duchtigen slag gaf, schreeuwde Janko hartverscheurend:

— Moeder! Moeder! — en zoolang Stach sloeg, riep hij: Moeder! moeder! — maar al stiller en zwakker, totdat het kind na zekeren slag zweeg en niet meer om zijne moeder riep......

Die arme gebroken viool!......

O, domme, wreede, slechte Stach, wie slaat aldus een kind — nog wel een kind, zoo tenger en zwak, dat nauwelijks geleefd heeft?

De moeder kwam, nam den knaap op, doch moest hem naar huis dragen. Den volgenden dag stond Janko niet op, en reeds den avond van den derden dag lag hij stervend op de harde legerstede, onder het grove hennepdek.

De zwaluwen in den kersenboom nabij de hut tjilpten en brachten den stervende een laatsten afscheidsgroet. Een zonnestraal drong door de vensterruit naar binnen en overgoot als met glanzend goud de verwarde haren van het kind, zoomede zijn marmerwit gelaat, waarin geen druppel bloeds meer vloeide. Die straal, die warme, koesterende zonnestraal was als 't ware de weg, waarlangs de arme, onschuldige ziel zou opwaarts gaan. Gelukkig dat hij, die levenslang slechts een doornenpad had betreden, op het oogenblik van sterven een breeden, zonnigen weg zou opgaan...... Nog hijgde de uitgeteerde borst onder den ademtocht en scheen het kindergelaat verdiept in het luisteren naar de dorpsstemmen, die door het open venster drongen. Het was avond: de meisjes keerden van het hooien huiswaarts onder het zingen van: „O, op dat groene veld!" — en van den kant der beek klonk het spel van dwarsfluiten. Janko luisterde voor het laatst, hoe het dorp speelde. Op het grove dek naast hem lag zijn spanen viool.

Op eens helderde het gelaat van het stervende kind op en klonk het fluisterend van zijn lippen:

— Moeder!

— Wat is er, mijn jongen? — antwoordde de moeder met eene door tranen verstikte stem.

— Moeder, zal Onze Lieve Heer hierboven mij een wezenlijke, een echte viool geven?

— Zeker, mijn jongen, dat zal Hij! — antwoordde de moeder; maar verder spreken kon zij niet, want plotseling overweldigde haar de smart, en viel zij onder het zuchten van: — O, mijn God! mijn God! met het aangezicht op een der meubelen. Toen begon zij te snikken als een een waanzinnige, of als iemand die ziet dat hij een geliefd wezen niet aan den dood kan ontrukken......

Inderdaad, zij kon den grooten Maaier haar kind niet ontrukken......

Toen de moeder zich oprichtte, wierp zij andermaal een blik op haar kind. Wel waren de oogen van den kleinen muzikant open, maar onbeweeglijk, met eene plechtige, sombere en strakke uitdrukking op het gelaat. Het was geschied, en met de ziel was ook de zonnestraal verdwenen ......

Slaap zacht, Janko!

* *

De lui van het kasteel keerden van hunne buitenlandsche reis terug.

„Een prachtig land, dat Italie!" zei de gravin.

„Ja," antwoordde de graaf. „En wat 'n artistieke menschen! Wat zou 't een genot zijn, om, zooals daar, verborgen talenten te ontdekken en tot kunstenaars op te kweeken......"

...... Slaap zacht, Janko!

Orde en heeft de macht van een dictator!

Nu, misschien kan de tegenwoordige president van Venezuela dan solliciteeren naar dat geheel nieuwe baantje. Want, zoo zegt de *Morning Post*, die 't bovenstaande, ontwijfelbaar ware verhaal doet, Castro is eigenlijk niets dan een werktuig in handen der Jesuïeten. O zoo!

De andere monnikken ondersteunen natuurlijk de Jesuïeten en vormen nu eene geweldige macht, want sinds de wet van Waldeck Rousseau en de anti-Katholieke beweging in Spanje en Portugal, gaat de *Morning Post* voort, wordt Zuid-Amerika door een onbedijkbaren monnikkenvloed overstroomd.

Passons!

Als men nu weet, dat op het gansche grondgebied van Venezuela geen enkele Jezuiet gevonden wordt, dank aan de klopjacht op religieuzen inpertijd door GUZMAN BLANCO gehouden, dan staat men verbaasd over de stoutheid der bovenaangehaalde beweringen. President CASTRO een werktuig der Jezuieten! 't Kan niet dwazer.

Maar wat hebben die Jezuieten ook al niet op hun rekening! Onlangs lazen wij een merkwaardig en zeer waardeerend artikel van een Nederlandsch Professor over de Passie-Spelen te Oberammergau. Alles vond genade bij den Professor die Protestant is. Eén ding echter werd door den Professor gecritiseerd en dat was de tekst, want...... die was in de 18e eeuw bedorven door...... de Jezuieten.

Men moet maar een kwaden naam hebben. Als 's nachts een muisje van de kaas gesnoept heeft en de huismoeder ontdekt het 's morgens, dan zegt ze niet: „Er is een muis aan de kaas geweest," maar: Dat hebben *de muizen* gedaan. Dat noemt men generaliseeren, eene praktijk welke hoogst onverstandig en gevaarlijk is waar het medemenschen betreft.

Ingezonden Mededeelingen.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

NEDERLAND.

H. M. Koningin Wilhelmina heeft, naar de kabel meldt, den 17n. September de zitting der Beide Kamers geopend in gezelschap van haren gemaal Prins Hendrik der Nederlanden.

In de troonrede bij de gelegenheid uitgesproken, heeft H. M. gewaagd van de vriendschappelijke betrekkingen met de andere mogendheden, en gewezen op de noodzakelijkheid van eenige binnenlandsche hervormingen. O. a. (doch dit klinkt ons erg on waarschijnlijk), zullen er snelvuurkanonnen moeten worden aangeschaft, hetwelk veel geld zal kosten. Eene wet tot verplichte verzekering tegen ongevallen zal worden ingevoerd en de wetsvoorstellen tot pensionneering van zieke en oude werklieden zijn in voorbereiding.

* *
*

Dr. Kuyper is in de Kamer reeds geïnterpelleerd over hetgeen hij denkt te doen voor de Boeren. De Minister betreurt het, dat de toestand der vorige regeering eenmaal is in 't leven geroepen. Hij kan daar *nu* weinig aan veranderen. Maar als het oogenblik daar is, zal hij al datgene weten te doen wat in zijne macht is.

* *
*

Heden 1 September werd aan H. M. de Koningin aangeboden het huwelijksgeschenk der ingezetenen van Suriname, dat op den dag der echtverbintenis nog niet gereed was om aan H. M. te worden overhandigd.

De minister van koloniën, Jhr T. Van Asch van Wijck, had zich op uitnoodiging der commissie voor dit huldeblijk (waarvan voorzitter is de procureur-generaal, w.d. gouverneur van Suriname, mr. J. W. van Oosterzee, en Secretaris mr. G. A. van Emden), bereid verklaard, zich met de overhandiging van dit stoffelijk blijk der verknochtheid van Suriname's bevolking te belasten, waartoe H. M. de Koningin den minister heden op Het Loo in de gelegenheid stelde.

Dit even zinnebeeldige als rijke geschenk bestaat in hoofdzaak in eene kunstig uitgevoerde plastische voorstelling van het wapen van Suriname.

Een massief gouden schip, met groote zorg vervaardigd naar het type der 17e eeuw en met volle zeilen varende in heraldisch gedreven zilvren zee, is van een zilveren rand omgeven, waarop de wapenspreuk: „Justitia, Pietas, Fides", in niellé is aangebracht op eene bas-relief gedreven jardinière.

Deze allegorie rust op een zilveren voetstuk, dat aan de voorzijde versierd is met de geëmailleerde wapenschilden en wapenspreuken van H. M. de Koningin en Z. K. H. den Prins der Nederlanden, gedekt door eene massief gouden koninklijke kroon en gesteund door zilveren oranjetakken.

Aan de tegenovergestelde zijde is een fraai geornneerd gouden schild en relief aangebracht, prijkende met het inschrift: „De ingezetenen van Suriname aan Hunne Koningin."

Ter weerszijden prijken zilveren hoorns van overvloed, gevuld met pupites en rustende op gedreven zilveren palmen.

Al het goud, aan dit geschenk verwerkt, is zuiver Surinaamsch.

* *
*

De *Staatscourant* bevat de volledige lijst der gedecoreerden bij gelegenheid van den verjaardag van H. M. de Koningin. Deze lijst is nog van het vorige ministerie en werd door het nieuwe ministerie in haar geheel overgenomen. Een hollandsch blad, zonder in het minst afbreuk te willen doen aan de verdiensten der gedecoreerden, bevat den volgenden troost voor hen wier naam niet op die lijst vóórkomt:

TROOST.

't Is duizendmaal beter, dat allen u vragen:
"Waarom zijt *gij* niet tot ridder geslagen?"
Dan dat er gevraagd wordt door vijand of vriend
"Waarmede hebt *gij* toch dat kruisje verdiend?"

* *
*

Wij ontvingen uit Amsterdam een gedrukte uitnoodiging om mede te werken aan de Boycotting van eene groote Amsterdamsche Cacao-fabriek, wier directie hare werklieden, die sociaal-democraat waren, heeft ontslagen. Wij bedanken vriendelijk voor de eer; maar zijn van oordeel: 1°. Dat men voor die boycotting aan de firma een prachtige reclame bezorgt, die haar meer waard is dan de duurste advertenties; 2°. dat werklui, of verdedigers van werklui, die den patroon in geschrift, *dom, brutaal* en *vlegel* durven noemen, hunne eigen zaak bederven; 3°. dat, als de *werklieden* vrij moeten zijn in het lid-zijn eener vereeniging, ook de *patroon* vrij moet zijn in de keuze van zijn personeel.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK...............	Oct. 5	Oct. 12	Oct. 19	Oct. 26	Nov. 2	Nov. 9
Komt aan te SAN JUAN...............	10		24		7	
Vertrekt van „	11		25		8	
Doet CURAZAO aan...............	13		27		10	
Komt aan te LA GUAIRA...............	14	19	28	Nov. 2	11	16
Vertrekt van „	16	20	30	3	13	17
Komt aan te PTO. CABELLO...............	17		31		14	
Vertrekt van „	18		Nov. 1		15	
Komt aan te CURAZAO...............	19	21	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	28	3	11	17	25
Doet LA GUAIRA aan...............	21		4		18	
„ PONCE „		30				27
„ SAN JUAN „	23		6	13	20	
Komt aan te NEW-YORK...............	28	Nov. 5	11	19	25	Dec. 3

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAZAO	Oct. 14	Oct. 21	Oct. 28	Nov. 4	Nov. 11	Nov. 18
Komt aan te MARACAIBO...............	15	22	29	5	12	19
Vertrekt van „	18	26	Nov. 1	9	15	23
Komt aan te CURAZAO...............	19	27	2	10	16	24

O, dat woord *vrijheid*, wat wordt dat toch overal verkeerd verstaan! Ieder wil vrij zijn zijn, ook al wordt hij daardoor een *tiran* voor anderen. Vrijheid, zeker, ieder goed burger moet die beminnen en voorstaan; maar altijd met eerbiediging van eens anders rechten. Eerbiedigt men die rechten niet, dan wordt vrijheid bandeloosheid en een geesel der maatschappij, in plaats van een zegen.

Verdere aandacht meenen wij aan de circulaire van den *Amsterdamschen Bestuurdersbond* niet te moeten wijden.

BUITENLAND.

Frankrijk.—De Czaar komt! Dat is het groote nieuws van den dag. De Czaar komt naar Frankrijk, op 't oogenblik is hij er misschien reeds. Maar zal hij er ook uitkomen? De Raad kon gemakkelijk *in* den put komen, maar er uit? Vooral na het gebeurde met den ongelukkigen President Mac Kinley is men in Frankrijk niet gerust. De minister Waldeck Rousseau heeft alle commissarissen van politie van Parijs, Duinkerken, Compiègne, enz. bij elkander laten komen en hunne plannen voor de veiligheid van den Czaar en de Czarina doen overleggen en hun gezegd, dat zij, commissarissen, verantwoordelijk zullen zijn zoo er iets met den Czaar gebeurt; maar daarmede is, dunkt ons, de Czaar niet geholpen. Al zijn al de commissarissen van Frankrijk verantwoordelijk, dat zal den Czaar het leven niet teruggeven als een of andere anarchist hem een kogel toestuurt.

Met dat al hopen wij van ganscher harte, dat alles best mag afloopen, ofschoon een zekere vrees niet uitgesloten behoeft te blijven; want de socialisten schreeuwen al, dat de Czaar komt om eene *revue* bij te wonen, d. i. eene voorbereiding tot een oorlog,— en halen hoog op van zijn onderdrukken van armen en ongelukkigen. Er is zoo weinig noodig om een bom te doen barsten of een hand te wapenen!

Transvaal. — De Boeren leven nog! Telegrammen door Lord Kitchener den 18den September uit Pretoria verzonden, melden dat daags te voren de Boeren, dicht bij Schepersneck, drie compagnieën bereden infanterie in eene hinderlaag gelokt hebben. De Engelschen hadden drie kanonnen bij zich en stonden onder bevel van majoor Gough. Na een ernstig gevecht werden de Engelschen verstrooid. De kanonnen werden door de Boeren vernageld en gedeeltelijk verbrijzeld. 2 officieren en 14 manschappen sneuvelden. Gewond werden 5 officieren en 25 man; krijgsgevangen werden gemaakt 5 officieren en 15 man. Majoor Gough zelf kon 's nachts ontsnappen en zegt, dat het getal Boeren duizend bedroeg, en dat zij onder bevel stonden van Generaal Botha zelf.

Advertentien.